

BOBORY ZOLTÁN

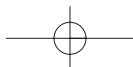
Tolcsvay Béla dala Illés Lajosnak odaátra

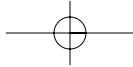
*Mért akartad egyedül a szenvedést, mondd?
 Szalmabábú, kezekben égő kanóccal,
 kabátod alatt száradt karácsonyfáink –
 tested melegére rátalál bennük a föld.
 Hitted, hogy a fölvert por előtt nem dögkút,
 hanem istálló vár, jászol s három-királyok?
 A benned teremtett áldozat tövisére, miért
 nem vonítottál te is karban, hadban...?
 És ahogy gyalázattal téptük véres ingedet,
 bógáncsba, kódistetűbe öltöztettünk,
 árok szélén harsogó munkadalunkra
 miért csókolta meg csendben kezünk, miért?
 Szégyenünkben most ordítanánk, nincs hang,
 mely ránk talál, hogy feltörje fájdalmunk bóját.*

Lago di Garda

Dr. Rónai Lászlóéknak

*Csata utáni hajnalon
 élőket kereső szanitécek –
 békítő, szelíd szél fordul le
 a tóra a Monte Pizzocolo derekáról.
 Körbe öleli a vihartól tépett olajfát, pálmát,
 és úgy simogatja az ijedségtől
 lassan éledő virágokat,
 mint anya megtalált gyermekét...
 Nézem szelíd, csendes táncukat:
 földig hajolnak, hátravetik fejük,
 – szerelemre váró lányok –,
 pillantásuk titkos bátorítás,
 mintha kacéran intenének...*

[*Bobory Zoltán versei*]

*A szél derékon kapja őket,
s vinné fel tánclépésben a
Monte Pizzocoló tetejére,
hogy éjszaka kikoszarzott
subancként jöjjön vissza
vad, tajtékos férfitáncban.*

Sors

*ég az orvul rájuk gyújtott nádas
benn a gyújtók elöl menekültek
útjuk csupán a fekete mocsár*

*fejük fölött kormos madarak
és az égett fiókák bűze kering
Isten tudja hol lel talpuk talajt*

nincs senki aki imádkozni kezd

Fiú és lány

